

Јанко Брајновић

ЖЕНА У БИЈЕЛОМ

Жена у бијелом у жару
Дрхти отргнуто у покрету
Листамо име у календару
И жуто срце сунцокрету

У тајанствена срца слова
Молитва мирисне траве чека
Узалуд сунце открива пола
И с њим моја сјенка мека

И затворена се ријеч шири
Она небу небу неће рећи здраво
Из моје самоће њена рука вири
Ноћу кад смо скупа мало само

Далеко одсутно тијело
Носимо почетак заборав
Нећемо знати да је бијело
Писмо нестало заједно с нама

Кроз моје пјесме и приче
Она читаве дане сједи
Суботом увече тајно ниче
А недјељом изблиједи

ВЈЕЧНИ МОРНАРИ

Пловимо незнани плави
Носимо живот свијета
Нијесмо у сну и јави
Објешени у слутње лета

О све утваре у очне колуте
Гоним главом и временом дугим
Моји ће отрови траве жуте
Отићи једни за другим

Зар да ми вјечни морнари
Градимо од мора предно зао
Од несталих снова и ствари
И наш је тајни пепео пао

Усред могућности бестјелесне
Човјек маше у заносу сјајном
Све наше несанице бијесне
Осташе у гласу бескрајном